

Arrest

nr. 318 813 van 18 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. DECLERCQ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 10 juli 2022 en verzoekt op 11 juli 2022, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, om internationale bescherming. Op 8 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 januari 2024 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een minderjarige Pashai afkomstig uit Amla (district Darai Nur, provincie Nangarhar), Afghanistan en heb je de Afghaanse nationaliteit.

Jouw vader, A. W. B., wou niet dat je in Afghanistan naar school ging. De scholen waren immers een paar keer aangevallen door de taliban en daesh, omdat zij niet wilden dat er mensen studeren.

Jouw vader was in het Kama-district werkzaam als politieagent bij de Afghaanse politie. Hij deed dit werk tot de machtsovername door de taliban. Je vader werkte ook voor het 'directoraat' (volgens jou zijn dit de speciale eenheden). Hij voerde deze job voor de speciale eenheden twee à drie maanden uit voordat de machtsovername door de taliban plaatsvond.

De taliban kwam vijf à zes maanden voor jouw vertrek (i.e. januari-maart 2021) bij jou thuis langs met de eis dat jouw vader met zijn werk stopte. Twee dagen voor jouw vertrek (i.e. juni/juli 2021) kwam de taliban een tweede keer bij jou thuis langs met dezelfde eis. Bij de tweede keer dat ze langskwamen, voegde de taliban eraan toe dat jij de volgende keer meegenomen zou worden indien jouw vader nog steeds zijn werk zou uitvoeren.

Je verliet Afghanistan één à twee maanden voor de machtsovername door de taliban (i.e. juni/juli 2021). Je reisde over land naar België, waar je op 10 juli 2022 aankwam. Je verzocht de volgende dag om internationale bescherming. Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban. Je stelt dat je in Afghanistan ook niet naar school kon gaan. Je haalt ook aan dat je andere kledij draagt in België. Je vreest ook dat de taliban jou zou slaan, oppakken of doden als je niet zou bidden, niet naar de madrassa zou gaan of geen religieuze lessen zou volgen. Daarnaast vrees je dat de taliban ten gevolge van jouw komst naar België zal denken dat je alcohol drinkt en niet meer bidt in België. Ze zouden jou als ketter beschouwen bij terugkeer naar Afghanistan. Je voogd werpt op dat je - in tegenstelling tot in Afghanistan - in België wel naar school gaat en dat je hierdoor verwesterd bent.

Wanneer jij Afghanistan verliet, trokken je moeder, je broers en zussen naar je maternale grootvader in Amla. Hoewel je moeder je vertelde dat je vader sinds de machtsovername op het platteland verblijft, denk je dat jouw vader vermist of overleden is.

In juli 2023 kwam de taliban naar de woning van jouw grootvader om jou en je vader te zoeken. Ze doorzochten daarbij de woning.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten voor: een kopie van je taskara; jouw vaccinatiekaart; een kopie van je vader zijn taskara; verschillende foto's, certificaten en attesten van je vader zijn werk voor de Afghaanse politie; enkele onleesbare documenten waarvan je beweert dat het documenten van je vader zijn werk betreffen; jouw vader zijn legerbadge; jouw vader zijn bankkaart; twee mails tussen jouw voogd en oom F. T. die in de VS verblijft en waarin deze laatste stelt dat jouw vader verdwenen is en waarin hij ook de situatie van jouw moeder, broers en zussen in Afghanistan schetst; jouw inschrijving in een school in België; verschillende getuigenissen van je leerkrachten en je MENA-opleider over jouw inzet op school en je integratie in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wanneer je op 08.06.2023 uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud gaven je voogd en je advocaat aan dat jouw moedertaal Pashai is en dat je het Pashtu onvoldoende machtig bent om jouw verklaringen uiteen te zetten. Ofschoon je voor de DVZ op 16.01.2023 aangaf het Pashtu voldoende machtig te zijn om jouw verklaringen uiteen te zetten (Verklaring betreffende procedure DVZ), werd er voor geopteerd om het onderhoud van 08.06.2023 uit te stellen en jou opnieuw uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud met

een Pashai-tolk. Op 01.08.2023 vond er een persoonlijk onderhoud met jou plaats in het bijzijn van een Pashai-tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen uit je dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus jou niet kan worden toegekend.

Allereerst moet erop gewezen worden dat je voor de asielinstanties in Bulgarije een andere familienaam opgaf. Waar je voor de Belgische asielinstanties stelde dat je A. M. B. heet, en stelde in Bulgarije dezelfde identiteitsgegevens opgegeven te hebben (Verklaring DVZ, vraag 1-3), beweerde je volgens de beschikbare informatie in Bulgarije evenwel A. A. te heten. Hiermee geconfronteerd stel je dat dit jouw vader zijn naam is. Gevraagd waarom je deze naam dan opgaf als dit de naam van je vader betreft, stel je dat dit te wijten is aan het feit dat je in Bulgarije in het Pashtu gehoord werd (CGVS, p. 23). Hier moet echter ook verwezen worden naar bovenstaande vaststelling dat je voor de DVZ aangaf dat je het Pashtu voldoende machtig bent om jouw verklaringen uiteen te zetten (Verklaring betreffende procedure DVZ).

Voorts slaag je er niet in coherente verklaringen af te leggen over jouw reisweg, zelfs niet bij benadering. Zo verklaarde je bij jouw registratie voor de DVZ d.d. 11.7.2022 dat je Afghanistan op dat moment negen maanden geleden had verlaten (Fiche mineur étranger non accompagné, trajet, interception et séjour). Voortgaande op jouw verklaringen zou je Afghanistan aldus verlaten hebben in oktober of november 2021. Bij jouw later interview op de DVZ gaf je daarentegen aan dat je Afghanistan ongeveer in december 2020 verliet (Verklaring DVZ, vraag 34). Voor het CGVS stel je dan weer dat je Afghanistan één à twee maanden voor de machtsovername door de taliban verliet, i.e. juni/juli 2021.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen niet alleen jouw algemene geloofwaardigheid, ze plaatsen ook een ernstig voorbehoud bij jouw beweerde vertrekomstandigheden en dus ook jouw beweerde vluchtmotieven.

Je beweert de zoon te zijn van een man die bij de Afghaanse politie en later voor de speciale eenheden (het directoraat) heeft gewerkt waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan problemen dreigt te kennen met de taliban.

Je slaagt er allereerst niet in om de beweerde professionele activiteiten van jouw vader aannemelijk te maken. Zo beschik je amper over enige concrete informatie over de werkzaamheden van jouw vader. Wat het directoraat is, kan je niet duiden. Je weet zelfs niet of dat binnen de politie viel of niet (CGVS, p. 16). Jouw vader was lijfwacht, zowel toen hij bij de politie werkte als toen hij voor de speciale eenheden werkte. Je kan evenwel niet duiden van wie (CGVS, p. 16-17). Dat jouw vader lijfwacht was binnen de speciale eenheden mag trouwens verbazen, aangezien je stelde dat de functies van de speciale eenheden normaal altijd vechten betreft (CGVS, p. 17). Of jouw vader een rang had bij de politie, kan je niet zeggen (CGVS, p. 17), net zo min of jouw vader ooit betrokken is geweest bij gevechten of incidenten (CGVS, p. 17). Je kan geen enkele collega van je vader noemen (CGVS, p. 17). Jouw verklaringen missen ook de nodige coherentie. Zo verklaar je dat jouw vader in het begin voor de politie in Kama werkte en nadien in Kabul voor het directoraat werkte. Je stelt dat jouw vader in Kama werkte tot de machtsovername (CGVS, p. 16). Erop gewezen dat jouw vader ook in Kabul had gewerkt, pas je jouw verklaringen aan (CGVS, p. 16).). De opmerking van jouw advocaat dat familieleden nooit informatie uitwisselen met kinderen (CGVS, p. 25), wordt tegengesproken door jouw verklaring dat jouw moeder, toen je je informeerde, je zaken vertelde als dat jouw vader bij het directoraat van de speciale eenheden werkte, ze over zijn uniform en loon sprak. Gelet op het belang van volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen binnen het kader van een verzoek om internationale bescherming ziet het CGVS trouwens niet in waarom jouw moeder je onvolledige of onjuiste informatie zou bezorgen. De ingediende documenten aangaande jouw vaders werkzaamheden volstaan niet jouw verklaringen te onderbouwen. Het betreffen immers alle louter kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Bovendien zijn meerdere documenten aangaande jouw vader zijn werkzaamheden onleesbaar. Informatie wijst ook op de grote beschikbaarheid van (ver)vals(t)e Afghaanse documenten, waardoor de bewijswaarde gering is (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)). Wat de foto's van jouw vader zijn werk betreffen, is het verder opmerkelijk dat deze jouw vader niet in een traditioneel politie-uniform tonen. Nochtans heeft hij volgens jouw verklaringen minstens 15 jaar voor de Afghaanse politie gewerkt (CGVS, p. 16). Je overhandigt enkel foto's van je vader in traditionele Afghaanse klederdracht en ook een foto van je vader in een camouflage-uniform (wat geenszins de klederdracht was van de Afghaanse politie). Dat je vader

nooit een smartphone had en je hierdoor geen foto's van hem in uniform hebt, kan niet overtuigen als uitleg (CGVS, p. 22). Je slaagde er immers wel in om de overige foto's te bekomen.

Hoe dan ook, zelfs al er geloof gehecht kan worden aan de bewering dat jouw vader voor de Afghaanse politie en de speciale eenheden heeft gewerkt, heb je niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Omwille van volgende redenen kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen van jouw vader.

Zo ben je weinig concreet over de problemen die jouw vader kende met de taliban, voordat ze hem kwamen zoeken bij jou thuis. Je stelt dat hij altijd problemen had met de taliban. Driemaal gevraagd welke problemen hij dan met de taliban kende – voordat ze hem bij jou thuis kwamen zoeken –, verval je steeds in hetzelfde antwoord dat ze hem twee keer bij jou thuis kwamen zoeken, wat geenszins een antwoord is op de gestelde vragen (CGVS, p. 18). Wanneer nog een vierde maal gevraagd werd welke problemen je vader dan precies kende met de taliban, kom je niet verder dan te stellen “dat het probleem was omdat hij werkte” (CGVS, p. 18).

Voorts is het opmerkelijk dat je enerzijds aangeeft dat je na het eerste bezoek door de taliban geschrokken en bang was dat ze achter jullie zouden komen en problemen zouden veroorzaken (CGVS, p. 20) maar dat je anderzijds wel tot je vertrek naar de madrassa bleef gaan (CGVS, p. 6). Tweemaal gevraagd welke voorzorgsmaatregelen jullie gezin nam nadat de taliban een eerste keer was langs geweest, stel je dat jouw vader enkel nog stiekem naar huis kwam (CGVS, p. 20). Buiten het feit dat jouw vader op die manier wel degelijk een risico nam, betreft dit stiekem handelen van jouw vader ook geen voorzorgsmaatregel waarmee jij, je moeder, je broers of zussen beschermd werden.

Daarnaast stel je voor het CGVS dat de taliban tweemaal bij jou thuis langskwam en dat ze bij de tweede keer zeiden dat jij een volgende keer meegenomen zou worden als je vader op dat moment nog niet gestopt zou zijn met zijn werk (CGVS, p. 15, 18, 19 en 20). Bij de DVZ daarentegen stelde je dat de taliban driemaal bij jou thuis langskwam en dat het die derde keer was dat de taliban zei dat jij bij een volgende keer meegenomen zou worden (CGVS vragenlijst ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stel je op het CGVS hetzelfde verteld te hebben als voor de DVZ en wijt je eventuele fouten aan het feit dat het interview bij de DVZ in het Pashtu plaatsvond (CGVS, p. 21). Ook hier moet bovenstaande vaststelling herhaald worden dat je voor de DVZ aangaf dat je het Pashtu voldoende machtig bent om jouw verklaringen uiteen te zetten (Verklaring betreffende procedure DVZ). Bovendien ondertekenden zowel jij als je voogd jouw verklaringen bij de DVZ nadat deze jou in Pashtu voorgelezen werden. Bij de start van jouw persoonlijk onderhoud gaf je daarenboven aan dat alles correct genoteerd werd bij de DVZ (CGVS, p. 4).

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan. Hierbij is het ook opmerkelijk om vast te stellen dat jouw moeder jou je vader zijn gsm-nummer niet geeft of dat jouw vader jou niet eens belt. Nochtans vertelt je moeder jou dat zij nog in contact staat met je vader (CGVS, p. 8-9). Jij denkt dat je moeder je niet in contact brengt met je vader omdat je vader vermist of overleden zou zijn en dat je moeder dit jou niet durft te zeggen (CGVS, p. 9). Hier kan herhaald worden dat gelet op het belang van volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen binnen het kader van een verzoek om internationale bescherming het CGVS niet inziet waarom jouw moeder je onvolledige of onjuiste informatie zou bezorgen. De mails van jouw oom volstaan niet om jouw verklaring aangaande een vermissing of overlijden van jouw vader te ondersteunen. Dergelijke mails kunnen immers niet weerhouden worden als een objectieve bron.

Wat jouw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken

aan. Het loutere feit dat je een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF (zelfs al ben je de oudste zoon, zoals jouw advocaat opmerkt; CGVS, p. 26), waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Wat betreft jouw eigen problemen kan tot slot nog opgemerkt worden dat het onverklaarbaar is dat de taliban twee dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan (afhankelijk van jouw wisselend verklaringen vond dit respectievelijk plaats in oktober/november 2021; december 2020; juni/juli 2021) stelt dat ze jou zouden meenemen als jouw vader niet met zijn werk zou stoppen maar vervolgens zou wachten tot juli 2023 om een volgende keer langs te komen om jou en je vader te zoeken (CGVS, p. 21-22). Jouw repliek hierbij, dat de taliban misschien niet wist dat jouw familie verhuisd was, weet niet te overtuigen. Je stelde immers eerder dat de taliban op de hoogte was van jouw familie hun verhuis doordat zij de volledige controle en macht hebben en alles weten (CGVS, p. 21-22). Bovendien is de woning van jouw grootvader, die eveneens in Amla gelegen is (CGVS, p. 7), een evidente plaats om jullie te zoeken.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen enkel geloof gehecht worden aan je beweerde problemen met de taliban.

Waar jouw advocaat en jouw voogd aanhalen dat je “immatuur”, speels en nog jong bent en dat enige tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn (CGVS, p. 25-26), dient verwezen te worden naar het feit dat jou aan het begin van het onderhoud werd gewezen op het belang van het aan te duiden als je bepaalde zaken niet begrijpt. Er werd je ook meegedeeld dat je geen zaken diende te verzinnen als je het antwoorden niet zou weten.

Ook uit de overige door jou opgeworpen asielmotieven kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Wat betreft jouw bewering dat je geen scholing volgde in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat je voor de DVZ aangaf dat dit te wijten lag aan het werk van je vader (Verklaring DVZ, vraag 11). Voor het CGVS daarentegen geef je aan dat je niet naar school ging omdat jouw school werd aangevallen door de taliban en daesh (CGVS, p. 5 en 6). Wanneer je geconfronteerd wordt met je verklaringen voor de DVZ, kom je niet verder dan te stellen dat je bij de DVZ niet alles kon vertellen en dat je vader jou ook niet naar school stuurde vanwege zijn werk (CGVS, p. 23). Voor het CGVS kan je trouwens niet verduidelijken waarom je niet naar school kon gaan door het werk van je vader. Je kent de reden hiervoor niet (CGVS, p. 23).

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat je supra niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij problemen zou kennen door het werk van je vader en dat je bijgevolg ook geen scholing zou kunnen volgen. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie dient er opgemerkt te worden dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan geenszins te vergelijken valt met de veiligheidssituatie toen jij nog in jouw land woonde. Verder in deze beslissing zal worden toegelicht dat sinds de machtsovername door de taliban de veiligheidssituatie sterk verbeterd is in Afghanistan, dat er sprake is van een significante daling van het willekeurige geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Er zijn actueel geen aanwijzingen dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn bovendien geen elementen aanwezig die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Aldus kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Het loutere feit dat je deftig onderwijs wil volgen, ressorteert op zich niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Je stelt verder dat jouw leven in België anders is dan in Afghanistan. Meermaals gevraagd wat er anders is aan jouw leven, stel je dat je in Afghanistan niet vrij kan rondlopen omwille van de aanwezigheid van de taliban, dat je in België broeken draagt en dat je in Afghanistan niet naar school kon gaan (CGVS, p. 11-12). Wat betreft jouw vrees dat de taliban in Afghanistan aanwezig is, dient verwezen te worden naar bovenstaande conclusies dat nergens uit blijkt dat je – omwille van problemen met de taliban – een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Dat je in Afghanistan niet naar school kon gaan werd eveneens reeds besproken. Bij het feit dat je andere kledij draagt in België (CGVS, p. 11-12), moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat jouw kledingstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor

concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging.

Je voogd werpt verder op dat je - in tegenstelling tot in Afghanistan - in België wel naar school gaat en dat je hierdoor verwesterd bent (CGVS, p. 25). Jij vreest ook dat de taliban jou zou slaan, oppakken of doden als je niet zou bidden, niet naar de madrassa zou gaan of geen religieuze lessen zou volgen. Daarnaast vrees je dat de taliban ten gevolge van jouw komst naar België zal denken dat je alcohol drinkt en niet meer bidt in België. Ze zouden jou als ketter beschouwen bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 24). Hierbij moet vooreerst op het volgende gewezen worden.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang.

Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de

Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan (volgens jouw laatste verklaringen over jouw vertrek (CGVS, p. 5 en 10) hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde 8 jaar naar de madrassa ging. Daar leerde je de koran lezen (CGVS, p. 6-7).

Bovendien blijkt je afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waar je het hebt over incidenten met de taliban (CGVS, p. 5-6). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat je, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat, dat je kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je jou desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Dat je - in tegenstelling tot in Afghanistan - in België wel naar school gaat, volstaat op zich niet om te stellen dat je jou de westerse waarden en normen dermate eigen hebt gemaakt dat er sprake zou zijn van een verwestering die als problematisch kan beschouwd worden i.v.m. een terugkeer. Daarbij dient ook opgemerkt te worden dat je in België Afghaanse vrienden hebt, dat je jou nog steeds als soenniet beschouwt en de islam ook nog steeds praktiseert (je bidt, je reciteert de koran, je gaat naar de moskee en neemt deel aan de ramadan) (CGVS, p. 12-13). Jouw inschrijving op een school in België en de verschillende getuigenissen van je leerkrachten en je MENA-leerkracht, doen hieraan geen afbreuk.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die jou moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de Taliban of andere gewapende groeperingen.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het geheel aan voorgaande kan uit de door jou opgeworpen asielmotieven aldus geen nood aan internationale bescherming vastgesteld worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022,

beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

De bewering van jouw advocaat dat Nangarhar de gevaarlijkste provincie is in Afghanistan (waardoor jouw advocaat vraagt om een specifieke veiligheidsanalyse), betreft een blote bewering die niet ondersteund wordt door de beschikbare informatie (CGVS, p. 26). ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern

ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde

Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boij t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Jouw documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet wijzigen. Jouw identiteit en herkomst en die van jouw vader staan op zich niet ter discussie. Jouw overige documenten werden reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1 "en volgende" van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, lid 2, van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het VN-Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVKR), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming, zelf een herschikking van Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker werpt tevens een duidelijke beoordelingsfout op.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de draagwijdte van de motiveringsplicht om te besluiten dat de bestreden beslissing de formele en materiële motiveringsplicht schendt.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Hij diept de invloed en impact van zijn jonge leeftijd uit en hekelt dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden. Daarnaast merkt verzoeker op dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan verschillende fundamentele rechten beperkt zal zien, welke hij opsomt, hetgeen ingaat tegen het hoger belang van het kind, alsook tegen artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vervolgens gaat verzoeker in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker stipt daarnaast nog het belang van het voordeel van de twijfel aan. Tot slot gaat verzoeker in op zijn vrees als verwesterd beschouwd te worden bij terugkeer. Na een uitgebreid theoretisch betoog gaat hij hierbij in op zijn individuele omstandigheden waarbij hij zijn uitstekende integratie en westerse stijl beklemt.

Tot slot gaat verzoeker in een laatste middelonderdeel over de subsidiaire bescherming in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder in de provincie Nangarhar.

2.1.2. Verzoeker voert in hoofddorde aan dat hij als vluchteling moet worden erkend, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing "*nietig*" te verklaren.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- emailuitwisseling tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekers voogd omtrent de taal van de tolk tijdens de onderhouden (stuk 4);
- emailuitwisseling omtrent de aanwijzing van een sponsorgezin voor verzoeker (stuk 5).

2.2.2. Op 14 november 2024 legt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*", 14 december 2023;
- EUAA, "*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024.

2.2.3. Op 19 november 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota neer waarin hij ingaat op zijn verwestering en waarbij hij volgende stukken voegt:

- getuigenverklaringen (stukken 1-10, 12-14);
- schoolattest (stuk 11);
- foto's (stuk 15).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota neer met recente landeninformatie en waarbij hij een attest van zijn begeleider voegt (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk*

rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 2 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Verzoeker duidt op generlei wijze welke bepaling(en) van artikel 2 van de richtlijn 2011/95/EU hij *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Hoe deze bepaling, die slechts een aantal definities die in de voormelde richtlijn gelden bevat, te dezen geschonden zou kunnen zijn, kan voorts niet worden ingezien. Derhalve wordt de schending van deze bepaling door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

Nog daargelaten dat verzoeker ook inzake de aangevoerde schending van deze bepaling nalaat om ook maar enige verdere, concrete en dienstige uitleg te verstrekken, dient, waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt en voor zover deze artikelen te dezen van toepassing zouden zijn uiteraard wel terdege rekening gehouden.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van zijn jonge leeftijd, evenals de maatregelen die genomen moeten worden in dit verband. De Raad benadrukt echter dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt “niet-begeleide minderjarige vreemdeling” die een eerste *screening* uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen, die hem kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. In de bestreden beslissing zelf wordt, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een

professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 1 augustus 2023 was verzoeker zeventien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashai en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het IVRK van toepassing is.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het uiten van loutere kritiek, waar hij stelt dat geen rekening gehouden werd met zijn profiel van minderjarige, zonder *in concreto* aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd een volwaardige deelname aan de procedure zou hebben verhinderd. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn voogd en noch door zijn advocaat.

Een schending van artikel 3 "*van het CNUDE*", van artikel 23 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van artikel 24 van het Handvest, van artikel 22*bis* van de Grondwet en van artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Te deze merkt de Raad op dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat verzoeker er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Dit geldt temeer nu de Raad vaststelt dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en onaannemelijk zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn directe leefwereld in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift op algemene wijze betoogt dat zijn jeugdige leeftijd de oorzaak is van zijn inconsistente verklaringen wordt verwezen naar het gestelde in de bestreden beslissing dat hem aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gewezen op het belang van het aan te duiden als hij bepaalde zaken niet begrijpt en dat hem werd meegedeeld dat hij geen zaken diende te verzinnen als hij de antwoorden niet zou weten.

In zoverre verzoeker voor het overige in het verzoekschrift nog aanhaalt dat de commissaris-generaal hem conventionele verwachtingen oplegt die van toepassing zijn op een volwassen verzoeker om internationale bescherming, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit betoog niet onderbouwt of beargumenteert. Verzoeker verduidelijkt niet wat deze verwachtingen dan precies inhouden of op welke wijze de commissaris-generaal deze aan hem zou hebben opgelegd.

Thans is verzoeker meerderjarig en werd de voogdij van rechtswege beëindigd eind juli 2024.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban enerzijds omdat hij de zoon is van zijn vader, die in het verleden voor de Afghaanse politie en later voor de speciale eenheden (het directoraat) heeft gewerkt en anderzijds omwille van zijn verblijf in Europa. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker niet aannemelijk een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te hebben, noch dat hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie (I) wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker voor de Bulgaarse asielinstanties een andere familienaam opgaf en dat hij er niet in slaagt, zelfs niet bij benadering, om coherente verklaringen af te leggen over zijn reisweg, wat niet alleen zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt, maar ook een ernstig voorbehoud plaatst bij de beweerdte vertrekomstandigheden en de beweerdte vluchtmotieven.

Verder (II) wordt omwille van meerdere redenen geoordeeld dat geen geloof gehecht kan worden aan de beweerdte problemen van verzoeker met de taliban. Zo slaagt hij er (a) niet in om de beweerdte professionele activiteiten van zijn vader aannemelijk te maken, noch met zijn verklaringen, noch aan de hand van de voorgelegde werkdocumenten. Hoe dan ook (b), zelfs indien er geloof gehecht kan worden aan de bewering dat zijn vader voor de Afghaanse politie en de speciale eenheden heeft gewerkt, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Niettegenstaande uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, kan omwille van meerdere redenen geen geloof gehecht worden aan de beweerdte problemen van zijn vader. Zo (i) is verzoeker weinig coherent over de problemen die zijn vader kende met de taliban, voordat ze hem thuis kwamen zoeken. Voorts (ii) is het opmerkelijk dat verzoeker enerzijds aangeeft dat hij na het eerste bezoek van de taliban geschrokken en bang was, maar dat hij anderzijds wel tot aan zijn vertrek naar de madrassa bleef gaan en dat er geen werkelijke voorzorgsmaatregelen werden genomen. Verder (iii) legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over hoeveel keer de taliban precies bij hem thuishkwamen. Daarnaast (iv) kan niet ingezien worden waarom zijn moeder hem onvolledige of onjuiste informatie, over zijn al dan niet vermiste vader, zou bezorgen en de mails van zijn oom in dit verband zijn geen objectieve bron. Verder (c) is het loutere feit dat verzoeker familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende om in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Daarbij is het onverklaarbaar dat de taliban twee dagen voor verzoekers vertrek stellen dat ze hem zouden meenemen als zijn vader niet met zijn werk zou stoppen, maar vervolgens twee jaar zouden wachten om een volgende keer langs te komen om hem en zijn vader te zoeken.

Ook uit de overige door verzoeker opgeworpen asielmotieven (III) kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Hierbij wordt ingegaan op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker inzake het gebrek aan scholing in Afghanistan, de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en zijn leven in België. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.

De documenten die verzoeker voorlegt zijn (IV) niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerdte vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Verzoeker maakt vooreerst een taalkundig voorbehoud in zijn verzoekschrift. Hij werpt meer bepaald op dat hij bij aankomst in België verklaarde dat hij Pashai spreekt en het Pashtou niet genoeg begrijpt om zijn

gesprekken in die taal te kunnen voeren. Om organisatorische redenen werd verzoeker in het Pashtou ondervraagd, waarbij de voogd er snel op wees dat dit niet voldoende was en dat er begripsproblemen zouden ontstaan. Tot verzoekers verbazing antwoordde de “vreemdelingendienst” dat Pashai slechts een dialect is van Pashtou en dat de gesprekken in die laatste taal gevoerd kunnen worden, zoals moet blijken uit stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift. Volgens verzoeker zijn Pashai en Pashtou evenwel twee verschillende talen en staat Pashai dicht bij het Dari, dat op haar beurt sterk verschilt van het Pashtou. Verzoeker besluit dat door hem te horen in een taal die niet zijn moedertaal is, en hoewel zowel de “vreemdelingendienst” als de verwerende partij daarvan vooraf op de hoogte waren gesteld, het niet verwonderlijk is dat in zijn verklaringen bepaalde kleine taalkundige inconsistenties voorkomen.

Dat verzoeker steeds naar een tolk Pashai, zijnde zijn moedertaal, zou hebben verzocht, strookt geenszins met de verklaring betreffende de procedure d.d. 16 januari 2023, waaruit blijkt dat hij verzocht om een tolk Pashtou, dat hij die taal voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden en waar hij aangaf dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk, *quod non*. Verzoeker verklaarde immers de tolk die hem bijstond bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed te begrijpen en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Verzoekers verklaringen werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken daarenboven aan hem voorgelezen en hij ondertekende zowel de vragenlijst als de verklaring uitdrukkelijk voor akkoord. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Wanneer verzoeker op 8 juni 2023 werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, gaven zijn voogd en advocaat aan dat zijn moedertaal Pashai is en dat hij het Pashtou onvoldoende machtig is om zijn verklaringen uiteen te zetten. Niettegenstaande, zo weze herhaald, verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf uitdrukkelijk had aangegeven het Pashtou voldoende machtig te zijn om zijn verklaringen uiteen te zetten, werd ervoor geopteerd om het persoonlijk onderhoud uit te stellen en hem opnieuw uit te nodigen voor een onderhoud met een Pashai-tolk. Het vervolgens op 1 augustus 2023 gehouden persoonlijk onderhoud werd afgenomen in bijzijn van een tolk Pashai. Daarenboven verklaarde verzoeker bij het commissariaat-generaal bij de aanvang van dit persoonlijk onderhoud dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat evenwel in het Pashtou en kort was, alle belangrijke gebeurtenissen heeft kunnen vertellen waardoor hij niet kan terugkeren naar Afghanistan en dat alles correct genoteerd was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Verder haalde hij aan dat hij geen vragen of opmerkingen had over het persoonlijk onderhoud zelf en dat hij de tolk goed begrepen heeft (*ibid.*, p. 3, 24). Bovendien concretiseert verzoeker op geen enkele manier hoe hij zich ten gevolge van een onvoldoende beheersing van het Pashtou verkeerd heeft uitgedrukt en op welke manier “bepaalde kleine taalkundige inconsistenties” de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen en hij laat na aan te duiden hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling zijn verklaringen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Ter volledigheid stipt de Raad nog aan dat in het verzoekschrift verzocht werd om de bijstand van een tolk Pashtou en niet Pashai en ter terechtzitting werden geen problemen vastgesteld in hoofde van verzoeker om de aanwezige tolk Pashtou te begrijpen en te antwoorden op de gestelde vragen.

2.3.7.4. Vervolgens wenst verzoeker in het verzoekschrift terug te komen op zijn exacte identiteit. Hij erkent dat hij voor de Bulgaarse asielinstanties een andere familienaam, namelijk die van zijn vader, opgaf en geeft aan dat hij aldaar in het Pashtou ondervraagd was en dat het de Afghaanse gewoonte is om zich voor te tellen met de naam van de vader. De Raad stipt vooreerst aan dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij in Bulgarije dezelfde identiteitsgegevens als in België had opgegeven (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, punt 1-3, 23). Bij confrontatie gaf verzoeker inderdaad aan dat hij in Bulgarije in het Pashtou gehoord was, maar daarmee toont verzoeker, die overigens zelf aangaf het Pashtou voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden, niet aan waarom hij een elementaire zaak als zijn eigen identiteit omwille van een mogelijks taal- en tolkprobleem niet zou hebben kunnen opgeven, laat staan dat ze in Bulgarije de informatie “gewoon verzonnen” zouden hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 23). Door *post factum* in het verzoekschrift daaraan toe te voegen dat het de Afghaanse gewoonte is om zich voor te stellen met de naam van de vader, biedt verzoeker geen afdoende verklaring waarom hij zich bij de Bulgaarse asielinstanties wel degelijk een andere identiteit aanmat. Waar verzoeker tot slot opwerpt dat hij al snel beseftte dat de Bulgaarse autoriteiten hem niet de kans hadden gegeven om zijn eigen identiteit op te geven, maar dat het te laat was om zijn verklaringen te wijzigen aangezien hij Bulgarije had verlaten, strookt dit geenszins met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij, zo weze herhaald, uitdrukkelijk en ondubbelzinnig opgaf in Bulgarije dezelfde identiteitsgegevens te hebben gebruikt als in België.

De Raad treedt verder het oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker er niet in slaagde om coherente verklaringen af te leggen over zijn reisweg, en dat hij tot drie maal toe een andere vertrekperiode opgaf: “Zo verklaarde je bij jouw registratie voor de DVZ d.d. 11.7.2022 dat je Afghanistan op dat moment negen maanden geleden had verlaten (*Fiche mineur étranger non accompagné, trajet, interception et séjour*).

Voortgaande op jouw verklaringen zou je Afghanistan aldus verlaten hebben in oktober of november 2021. Bij jouw later interview op de DVZ gaf je daarentegen aan dat je Afghanistan ongeveer in december 2020 verliet (Verklaring DVZ, vraag 34). Voor het CGVS stel je dan weer dat je Afghanistan één à twee maanden voor de machtsovername door de taliban verliet, i.e. juni/juli 2021.” Hiermee geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, verschuilt verzoeker zich achter vertaalproblemen (*ibid.*, p. 11). In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij Afghanistan twee maanden voor de machtsovername door de taliban heeft verlaten. Gelet op verzoekers jonge leeftijd alsook het mogelijks in mindere mate beheersen van het Pashtou, wordt op dit punt aan verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven en wordt rekening gehouden met de verklaringen die hij op dit punt in het Pashai tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd.

2.3.7.5. Wat de opgegeven vluchtmotieven betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal vooreerst bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van verzoekers vader voor de Afghaanse politie en de speciale eenheden. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Je slaagt er allereerst niet in om de beweerde professionele activiteiten van jouw vader aannemelijk te maken. Zo beschik je amper over enige concrete informatie over de werkzaamheden van jouw vader. Wat het directoraat is, kan je niet duiden. Je weet zelfs niet of dat binnen de politie viel of niet (CGVS, p. 16). Jouw vader was lijfwacht, zowel toen hij bij de politie werkte als toen hij voor de speciale eenheden werkte. Je kan evenwel niet duiden van wie (CGVS, p. 16-17). Dat jouw vader lijfwacht was binnen de speciale eenheden mag trouwens verbazen, aangezien je stelde dat de functies van de speciale eenheden normaal altijd vechten betreft (CGVS, p. 17). Of jouw vader een rang had bij de politie, kan je niet zeggen (CGVS, p. 17), net zo min of jouw vader ooit betrokken is geweest bij gevechten of incidenten (CGVS, p. 17). Je kan geen enkele collega van je vader noemen (CGVS, p. 17). Jouw verklaringen missen ook de nodige coherentie. Zo verklaar je dat jouw vader in het begin voor de politie in Kama werkte en nadien in Kabul voor het directoraat werkte. Je stelt dat jouw vader in Kama werkte tot de machtsovername (CGVS, p. 16). Erop gewezen dat jouw vader ook in Kabul had gewerkt, pas je jouw verklaringen aan (CGVS, p. 16).). De opmerking van jouw advocaat dat familieleden nooit informatie uitwisselen met kinderen (CGVS, p. 25), wordt tegengesproken door jouw verklaring dat jouw moeder, toen je je informeerde, je zaken vertelde als dat jouw vader bij het directoraat van de speciale eenheden werkte, ze over zijn uniform en loon sprak. Gelet op het belang van volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen binnen het kader van een verzoek om internationale bescherming ziet het CGVS trouwens niet in waarom jouw moeder je onvolledige of onjuiste informatie zou bezorgen. De ingediende documenten aangaande jouw vaders werkzaamheden volstaan niet jouw verklaringen te onderbouwen. Het betreffen immers alle louter kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Bovendien zijn meerdere documenten aangaande jouw vader zijn werkzaamheden onleesbaar. Informatie wijst ook op de grote beschikbaarheid van (ver)vals(t)e Afghaanse documenten, waardoor de bewijswaarde gering is (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)). Wat de foto's van jouw vader zijn werk betreffen, is het verder opmerkelijk dat deze jouw vader niet in een traditioneel politie-uniform tonen. Nochtans heeft hij volgens jouw verklaringen minstens 15 jaar voor de Afghaanse politie gewerkt (CGVS, p. 16). Je overhandigt enkel foto's van je vader in traditionele Afghaanse klederdracht en ook een foto van je vader in een camouflage-uniform (wat geenszins de klederdracht was van de Afghaanse politie). Dat je vader nooit een smartphone had en je hierdoor geen foto's van hem in uniform hebt, kan niet overtuigen als uitleg (CGVS, p. 22). Je slaagde er immers wel in om de overige foto's te bekomen.”

Door eenvoudigweg aan te halen dat hij aantal zaken over het werk van zijn vader heeft kunnen uitleggen, evenwel zonder enige verdere precisering en te benadrukken dat hij documenten over zijn vaders werk heeft neergelegd, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan voorgaande pertinente en draagkrachtige overwegingen, die bovendien steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker hekelt dat bij de beoordeling van zijn verklaringen over het werk van zijn vader in de eerste plaats geen rekening is gehouden met het feit dat hij nog relatief jong is en ongetwijfeld minderjarig was ten tijde van de door hem beschreven gebeurtenissen. De Raad stipt aan dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud reeds zeventien jaar was en geen infans meer waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat was doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden en was hij toen nog jonger. De Raad benadrukt bovendien dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon kan worden

verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen, op het moment van zijn vertrek, bij zijn aankomst en ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker zo weinig overtuigende informatie kon verschaffen over het voorgehouden professionele profiel van zijn vader, een kernelement in zijn voorgehouden asielrelaas, kan niet louter worden vergoelikt door het feit dat hij een jeugdige leeftijd had ten tijde van de *“beschreven gebeurtenissen”*. De Raad acht het niet onredelijk om van hem een ruimere en preciezere kennis te verwachten dan deze die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft tentoongespreid. Het betreft hier immers feiten op grond waarvan verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over alle relevante elementen ervan. Verzoeker kan verder geen afbreuk doen aan zijn geenszins concrete en coherente verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader door te stellen dat de Afghaanse familiesamenleving wordt gekenmerkt door geheimhouding en het taboe karakter van serieuze discussies die nooit worden gedeeld met kinderen. Overigens gaf verzoeker zelf aan dat zijn moeder, toen hij zich informeerde, zaken vertelde over het werk van zijn vader. Dat hij thans niet op geldige wijze meer informatie zou kunnen inwinnen door contact op te nemen met zijn in Afghanistan verblijvende familie, *“aangezien ze systematisch de waarheid voor hem verborgen hielden om hem leed te besparen toen hij zich reeds ver van zijn familie bevond”* en zijn vader niet meer bereikbaar zou zijn, kan dan ook niet worden bijgetreden. Dat zijn moeder en bij uitbreiding zijn familie dingen voor hem zouden willen verbergen of hem onvolledige of onjuiste informatie zouden bezorgen, mist, gelet op het cruciale belang van deze informatie voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, eveneens iedere ernst. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de kernelementen van zijn asielrelaas. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen, zeker daar hij verklaarde regelmatig in contact te staan met zijn moeder en waarbij hij telkens naar zijn vader vraagt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9), getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het loutere feit dat verzoeker, zij het weinig concrete en coherente, verklaringen heeft afgelegd over de werkzaamheden van zijn vader en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten in het licht van de medewerkingsplicht, kan verder geenszins afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

Aangaande de beoordeling van de taskara's van hem en zijn vader die hij heeft voorgelegd (administratief dossier, map documenten, stukken 1 en 2), hekelt verzoeker in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal deze enkel en alleen buiten beschouwing laat omdat zij vervalst zouden kunnen zijn, terwijl nochtans specifiek moet worden ingegaan op een bewijs van de vervalsing van het document. Verzoeker blijkt er evenwel ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. *In casu* is er, zo blijkt uit de COI Focus *“Afghanistan: Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen met vermelding van de weblink, in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde, overigens slechts kopieën van, taskara's van verzoeker en zijn vader kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. Bovendien kunnen deze taskara's hoogstens de identiteit aantonen van de personen aan wie deze zouden toebehoren, maar zeggen zij nog niets over het voorgehouden profiel van verzoekers en de daaruit volgende vervolgingsfeiten en vrees. De kopieën van taskara's zijn overigens niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging, zoals voorgeschreven in artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en deze stukken sowieso niet in overweging kunnen worden genomen.

Wat de documenten betreft die de werkzaamheden van verzoekers vader moeten aantonen (administratief dossier, map documenten, stukken 3-9), wijst de Raad erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, dat ook aan dergelijke documenten, gelet op de grootschalige corruptie en documentenfraude, maar beperkte bewijswaarde kan worden gehecht, dat het slechts gaat om kopieën van documenten die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de

authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan en dat meerdere daarvan bovendien ook onleesbaar zijn. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wordt aan verzoeker in de bestreden beslissing niet verweten dat hij de inhoud ervan niet in detail kent. Uit zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, wanneer hij bevraagd werd over de door hem neergelegde documenten, waaronder deze die betrekking hebben op de werkzaamheden van zijn vader, aangaf dat hij geen informatie heeft over wat deze documenten precies zijn, dat hij zelf niet kan lezen en zijn moeder hem de documenten heeft gestuurd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14-15). De Raad acht het niet ernstig dat verzoeker enerzijds ter staving van het werk van zijn vader meerdere (fotokopieën van) documenten neerlegt, maar anderzijds niet in staat blijkt om de hem eenvoudig gestelde vragen in dit verband te beantwoorden. Verzoekers vermeende analfabetisme en de bewering dat de documenten *“betrekking hadden op een opleiding waaraan hij niet had deelgenomen”*, weerhoudt hem er immers niet van om zich met betrekking tot het werk van zijn vader en de inhoud van de neergelegde documenten terdege te informeren bij zijn moeder, die hem de documenten bezorgde en waarmee hij geregeld in contact staat, en/of andere familieleden. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die in België internationale bescherming aanvraagt omwille van problemen met de taliban, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege inlicht over de inhoud van de documenten die hij zelf voorlegt ter staving van zijn verzoek.

Tot slot, betreffende de neergelegde foto's (administratief dossier, map documenten, stuk 10) erkent verzoeker dat dergelijke privéfoto's een beperkte bewijskracht hebben en verder gaat hij voorbij aan de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande deze foto's en die hij geheel ongemoeid laat: *“Wat de foto's van jouw vader zijn werk betreffen, is het verder opmerkelijk dat deze jouw vader niet in een traditioneel politie-uniform tonen. Nochtans heeft hij volgens jouw verklaringen minstens 15 jaar voor de Afghaanse politie gewerkt (CGVS, p. 16). Je overhandigt enkel foto's van je vader in traditionele Afghaanse klederdracht en ook een foto van je vader in een camouflage-uniform (wat geenszins de klederdracht was van de Afghaanse politie). Dat je vader nooit een smartphone had en je hierdoor geen foto's van hem in uniform hebt, kan niet overtuigen als uitleg (CGVS, p. 22). Je slaagde er immers wel in om de overige foto's te bekomen.”*

2.3.7.6. Vervolgens treedt de Raad de volgende omstandig ombouwde, terechte en pertinente bevindingen van de commissaris-generaal bij dat, zelfs indien geloof gehecht kan worden aan de bewering dat verzoekers vader voor de Afghaanse politie en de speciale eenheden heeft gewerkt, geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde problemen van verzoekers vader:

*“Hoe dan ook, zelfs al er geloof gehecht kan worden aan de bewering dat jouw vader voor de Afghaanse politie en de speciale eenheden heeft gewerkt, heb je niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.*

Omwille van volgende redenen kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen van jouw vader.

Zo ben je weinig concreet over de problemen die jouw vader kende met de taliban, voordat ze hem kwamen zoeken bij jou thuis. Je stelt dat hij altijd problemen had met de taliban. Driemaal gevraagd welke problemen hij dan met de taliban kende – voordat ze hem bij jou thuis kwamen zoeken -, verval je steeds in hetzelfde antwoord dat ze hem twee keer bij jou thuis kwamen zoeken, wat geenszins een antwoord is op de gestelde vragen (CGVS, p. 18). Wanneer nog een vierde maal gevraagd werd welke problemen je vader dan precies kende met de taliban, kom je niet verder dan te stellen “dat het probleem was omdat hij werkte” (CGVS, p. 18).

Voorts is het opmerkelijk dat je enerzijds aangeeft dat je na het eerste bezoek door de taliban geschrokken en bang was dat ze achter jullie zouden komen en problemen zouden veroorzaken (CGVS, p. 20) maar dat je anderzijds wel tot je vertrek naar de madrassa bleef gaan (CGVS, p. 6). Tweemaal gevraagd welke voorzorgsmaatregelen jullie gezin nam nadat de taliban een eerste keer was langs geweest, stel je dat jouw vader enkel nog stiekem naar huis kwam (CGVS, p. 20). Buiten het feit dat jouw vader op die manier wel

degelijk een risico nam, betreft dit stiekem handelen van jouw vader ook geen voorzorgsmaatregel waarmee jij, je moeder, je broers of zussen beschermd werden.

Daarnaast stel je voor het CGVS dat de taliban tweemaal bij jou thuis langskwam en dat ze bij de tweede keer zeiden dat jij een volgende keer meegenomen zou worden als je vader op dat moment nog niet gestopt zou zijn met zijn werk (CGVS, p. 15, 18, 19 en 20). Bij de DVZ daarentegen stelde je dat de taliban driemaal bij jou thuis langskwam en dat het die derde keer was dat de taliban zei dat jij bij een volgende keer meegenomen zou worden (CGVS vragenlijst ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stel je op het CGVS hetzelfde verteld te hebben als voor de DVZ en wijt je eventuele fouten aan het feit dat het interview bij de DVZ in het Pashtu plaatsvond (CGVS, p. 21). Ook hier moet bovenstaande vaststelling herhaald worden dat je voor de DVZ aangaf dat je het Pashtu voldoende machtig bent om jouw verklaringen uiteen te zetten (Verklaring betreffende procedure DVZ). Bovendien ondertekenden zowel jij als je voogd jouw verklaringen bij de DVZ nadat deze jou in Pashtu voorgelezen werden. Bij de start van jouw persoonlijk onderhoud gaf je daarenboven aan dat alles correct genoteerd werd bij de DVZ (CGVS, p. 4).

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan. Hierbij is het ook opmerkelijk om vast te stellen dat jouw moeder jou je vader zijn gsm-nummer niet geeft of dat jouw vader jou niet eens belt. Nochtans vertelt je moeder jou dat zij nog in contact staat met je vader (CGVS, p. 8-9). Jij denkt dat je moeder je niet in contact brengt met je vader omdat je vader vermist of overleden zou zijn en dat je moeder dit jou niet durft te zeggen (CGVS, p. 9). Hier kan herhaald worden dat gelet op het belang van volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen binnen het kader van een verzoek om internationale bescherming het CGVS niet inziet waarom jouw moeder je onvolledige of onjuiste informatie zou bezorgen. De mails van jouw oom volstaan niet om jouw verklaring aangaande een vermissing of overlijden van jouw vader te ondersteunen. Dergelijke mails kunnen immers niet weerhouden worden als een objectieve bron."

De Raad acht voormelde overwegingen pertinent en draagkrachtig en deze blijven, gelet op enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind.

2.3.7.7. Uit de beschikbare informatie (EUAA, *Afghanistan. Targeting of Individuals*, augustus 2022, p. 56-65; EUAA *COI Query, Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 4 november 2022, EUAA "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023, p. 54-55 en mei 2024, p. 28-31 en EUAA "Country Focus Afghanistan", december 2023 p. 55-56) blijkt verder niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de waren voor de Afghaanse overheden/veiligheidsdiensten. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker haalt evenwel geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van zijn vader en ten aanzien van zichzelf, zoals genoegzaam blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om het risicoprofiel *in concreto* aan te tonen, ook niet als zijnde de oudste zoon van de familie. Dat hij reeds het specifieke doelwit van de taliban is geweest in de inhoud van de verschillende dreigbrieven, kan niet worden aangenomen en bovendien maakte verzoeker nooit eerder gewag van dreigbrieven, doch enkel van mondelinge bedreigingen.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing bijkomend op goede gronden als volgt geconsidereerd:

"Wat betreft jouw eigen problemen kan tot slot nog opgemerkt worden dat het onverklaarbaar is dat de taliban twee dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan (afhankelijk van jouw wisselend verklaringen vond dit respectievelijk plaats in oktober/november 2021; december 2020; juni/juli 2021) stelt dat ze jou zouden meenemen als jouw vader niet met zijn werk zou stoppen maar vervolgens zou wachten tot juli 2023 om een volgende keer langs te komen om jou en je vader te zoeken (CGVS, p. 21-22). Jouw repliek hierbij, dat de taliban misschien niet wist dat jouw familie verhuisd was, weet niet te overtuigen. Je stelde immers eerder dat de taliban op de hoogte was van jouw familie hun verhuis doordat zij de volledige controle en macht hebben en alles weten (CGVS, p. 21-22). Bovendien is de woning van jouw grootvader, die eveneens in Amla gelegen is (CGVS, p. 7), een evidente plaats om jullie te zoeken."

2.3.7.8. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure, en hierboven nog niet aan bod gekomen, voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.9. De documenten, verklaringen van verzoeker en de algemene landeninformatie in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende

determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en waardoor hij ook geen scholing zou kunnen volgen. Wat dit laatste betreft, wordt in de bestreden beslissing terdege het volgende opgemerkt:

“Wat betreft jouw bewering dat je geen scholing volgde in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat je voor de DVZ aangaf dat dit te wijten lag aan het werk van je vader (Verklaring DVZ, vraag 11). Voor het CGVS daarentegen geef je aan dat je niet naar school ging omdat jouw school werd aangevallen door de taliban en daesh (CGVS, p. 5 en 6). Wanneer je geconfronteerd wordt met je verklaringen voor de DVZ, kom je niet verder dan te stellen dat je bij de DVZ niet alles kon vertellen en dat je vader jou ook niet naar school stuurde vanwege zijn werk (CGVS, p. 23). Voor het CGVS kan je trouwens niet verduidelijken waarom je niet naar school kon gaan door het werk van je vader. Je kent de reden hiervoor niet (CGVS, p. 23).

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat je supra niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij problemen zou kennen door het werk van je vader en dat je bijgevolg ook geen scholing zou kunnen volgen.”

2.3.7.10. Waar verzoeker nog verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering, alsook dat een terugkeer een inperking van verschillende van zijn fundamentele vrijheden zal betekenen, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek

te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘*Algemeen Ambtsbericht*’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien

worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het 'Noorse Landinfo' benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

In het verzoekschrift hekelt verzoeker dat geen rekening is gehouden met zijn verblijf in België sinds augustus 2022 (lees: juli 2022), het gegeven dat hij Afghanistan nog vroeger verlaten heeft en dat hij een verwesterd profiel vertoont wat een risico vormt in geval van terugkeer. In zoverre verzoeker hiermee

aanvoert dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar zijn individuele situatie, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Je stelt verder dat jouw leven in België anders is dan in Afghanistan. Meermaals gevraagd wat er anders is aan jouw leven, stel je dat je in Afghanistan niet vrij kan rondlopen omwille van de aanwezigheid van de taliban, dat je in België broeken draagt en dat je in Afghanistan niet naar school kon gaan (CGVS, p. 11-12). Wat betreft jouw vrees dat de taliban in Afghanistan aanwezig is, dient verwezen te worden naar bovenstaande conclusies dat nergens uit blijkt dat je – omwille van problemen met de taliban – een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Dat je in Afghanistan niet naar school kon gaan werd eveneens reeds besproken. Bij het feit dat je andere kledij draagt in België (CGVS, p. 11-12), moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat jouw kledingstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging.

Je voogd werpt verder op dat je - in tegenstelling tot in Afghanistan - in België wel naar school gaat en dat je hierdoor verwesterd bent (CGVS, p. 25). Jij vreest ook dat de taliban jou zou slaan, oppakken of doden als je niet zou bidden, niet naar de madrassa zou gaan of geen religieuze lessen zou volgen. Daarnaast vreest je dat de taliban ten gevolge van jouw komst naar België zal denken dat je alcohol drinkt en niet meer bidt in België. Ze zouden jou als ketter beschouwen bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 24). Hierbij moet vooreerst op het volgende gewezen worden.

[...]

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan (volgens jouw laatste verklaringen over jouw vertrek (CGVS, p. 5 en 10) hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde 8 jaar naar de madrassa ging. Daar leerde je de koran lezen (CGVS, p. 6-7).

Bovendien blijkt je afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waar je het hebt over incidenten met de taliban (CGVS, p. 5-6). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat je, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat, dat je kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je jou desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Dat je - in tegenstelling tot in Afghanistan - in België wel naar school gaat, volstaat op zich niet om te stellen dat je jou de westerse waarden en normen dermate eigen hebt gemaakt dat er sprake zou zijn van een verwestering die als problematisch kan beschouwd worden igv een terugkeer. Daarbij dient ook opgemerkt te worden dat je in België Afghaanse vrienden hebt, dat je jou nog steeds als soenniet beschouwt en de islam ook nog steeds praktiseert (je bidt, je reciteert de koran, je gaat naar de moskee en neemt deel aan de ramadan) (CGVS, p. 12-13). Jouw inschrijving op een school in België en de verschillende getuigenissen van je leerkrachten en je MENA-leerkracht, doen hieraan geen afbreuk.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals

vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die jou moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat wel degelijk rekening is gehouden met verzoekers vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering en de opgeworpen concrete elementen hierbij. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal wel degelijk uitdrukkelijk bevraagd werd naar redenen die te maken hebben met zijn verblijf in België waardoor hij niet terug kan keren en dat werd gepeild naar verzoekers activiteiten in België (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-13, 24). Verder had verzoeker overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid om aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken inzake zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd beschouwd te worden over te maken aan het commissariaat-generaal. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om dergelijke elementen aan het commissariaat-generaal over te maken. Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in zijn verzoekschrift en zijn eerste, daags voor de terechtzitting, neergelegde aanvullende nota uitgebreid in te gaan op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering, doch de Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt afbreuk te doen aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat ondanks het feit dat verzoeker reeds op jonge leeftijd (net geen vijftien jaar) Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt Pashai en begrijpt Pashtou (administratief dossier, 'verklaring betreffende procedure') en ging in Afghanistan acht jaar naar de madrassa waar hij de koran leerde lezen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Hij verklaarde verder nog geregeld contact te hebben met zijn familieleden in Afghanistan (*ibid.*, p. 9 en bevestigt ter terechtzitting), zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk in zijn regio van herkomst in Afghanistan bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (net geen zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar en vijf maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel achttien jaar oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker intussen enige tijd geleden op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en al twee jaar in België verblijft (sinds zijn op zo'n drietal weken na zestien jaar), kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat een terugkeer naar Afghanistan een inperking van verschillende van zijn fundamentele vrijheden zal betekenen (bv. het recht zich te kleden of te kappen zoals hij wenst, het recht naar muziek te luisteren, het recht zich te scheren, ...). Hij wijst er in dit verband op dat uit verschillende artikels blijkt dat de regels die worden opgelegd door de taliban heel streng zijn en er een "*ultrarigoristische visie van Islam*" wordt verplicht. Verzoeker meent tevens dat de opvoeding in gevaar is wegens "*de toegangsbeperkingen tot bepaalde vakken dat vereffend wordt door een stijging van de koranische lessen*" en dat hij verplicht zal worden te werken wegens de hongersnood in zijn land. Verzoeker kan niet volstaan met het algemeen betoog inzake de inperkingen van verschillende vrijheden en de toepassing van de *sharia* om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

In het verzoekschrift duidt verzoeker op zijn "*uitstekende integratie*" in België, waar hij was ingeschreven op school, begeleid werd door een voogd, de kans kreeg om diepgaande en duurzame sociale relaties te ontwikkelen en zich te ontwikkelen binnen de westerse sociale en maatschappelijke normen. Hij geeft aan dat hij een zeer goede kennis van het Frans heeft, ook verscheidene jobs heeft gehad en momenteel wacht op een sponsegezin. Verder duidt hij op zijn "*westerse stijl*", stellende dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, zich *casual* kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt.

Reeds tijdens de administratieve procedure legde verzoeker een bewijs van inschrijving op school en meerdere getuigenissen voor (administratief dossier, map documenten, stukken 12-13). Bij zijn aanvullende nota's voegt verzoeker een schoolattest, veertien getuigenissen en foto's van zichzelf in verschillende, doch geenszins nader geëxpliciteerde context. Verder wijst hij er in zijn eerste aanvullende nota op dat hij recent een loopbaan gevonden heeft in een winkel waar alcohol verkocht wordt.

Zoals in de bestreden beslissing reeds aangehaald, volstaat het gegeven dat verzoeker in België naar school gaat op zich niet om te stellen dat hij zich de westerse waarden en normen dermate heeft eigen gemaakt dat er sprake zou zijn van een verwestering die als problematisch kan beschouwd worden in geval van een terugkeer. Verzoekers inschrijving op school en de verschillende getuigenissen (van leerkrachten) die hij reeds had neergelegd en thans ook bijkomend neerlegt, doen hieraan geen afbreuk.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, sociale contacten en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat zij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Uit de voorliggende stukken kan louter blijken dat verzoeker met succes DASPA-onderwijs heeft gevolgd, werkt, uitstappen doet, fitness en inspanningen heeft geleverd om zich één van de landstalen eigen te maken, zoals uit het geheel van de voorliggende aanbevelingsbrieven tot uiting komt, alsook door zijn verklaringen ter terechtzitting deels in het Frans. Er liggen heel wat lovende getuigenverklaringen voor van verzoekers voormalige voogd, tal van leerkrachten, een begeleider, een bibliothecaris, een verantwoordelijke van *Basic Fit* en zijn werkgever, alsook meerdere foto's ter staving van zijn activiteiten, al dan niet in schoolverband, in België. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij een aanvraag deed voor een sponsegezin (stuk 5 bij het verzoekschrift), geeft hij ter terechtzitting aan dat hij die aanvraag had gericht toen hij nog minderjarig was en niet veel vrienden had en op die manier wou integreren. Dit alles toont hoogstens aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en inspanningen levert tot integratie, wat lovenswaardig is, maar is rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij (onder meer) omwille van het school lopen, werken, zijn activiteiten en het in enige mate beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als iemand

die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. De positieve karakterschets in de getuigenverklaringen vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen en toont op zich niet aan dat verzoeker dermate vertrouwd is geraakt met de westerse waarden en normen. Uit het loutere feit dat verzoeker werkt in een restaurant waar alcohol wordt geserveerd, kan evenmin enige verwestering worden vastgesteld daar dit niet aantoont dat verzoeker zelf op ernstige wijze is vervreemd van de geldende normen en waarden van Afghanistan. Ook dat verzoeker een vriendin zou hebben, zoals ter terechtzitting wordt opgemerkt, doch geenszins gestaafd, en talrijke foto's voorlegt van zijn activiteiten in België, betekent niet noodzakelijkerwijze dat hij niet langer zou aarden in de Afghaanse maatschappij. In ieder geval zijn ook deze elementen niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden.

Waar verzoeker opnieuw duidt op zijn "*westerse stijl*", merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele manier aantoont dat zijn keuze van kledij en haartooi deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn religieuze dan wel politieke overtuiging, zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Verzoeker toont met het geheel van de voorliggende elementen niet afdoende aan dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion, doch hij laat na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten. Waar hij dit verbindt aan de dood van zijn eigen broer na zijn terugkeer naar Afghanistan, stipt de Raad overigens aan dat verzoeker nooit eerder melding maakte dat één van zijn broers Afghanistan zou hebben verlaten, laat staan dat deze na terugkeer het leven zou hebben gelaten.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker nog in algemene zin betoogt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gedwongen afstand te doen van een hele reeks fundamentele rechten, temeer daar hij nog jong is en kwetsbaar, en dat talrijke regels en beperkingen die door de taliban worden opgelegd een aantasting vormen van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer persoonlijk en op gerichte wijze zal worden onderworpen aan regels en beperkingen die dermate ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker de loutere mogelijkheid aanvoert om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat dit op zich evenmin om in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die twee jaar en vijf maanden in België is, minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

2.3.7.11. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.12. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of

enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers verwijzingen in de aanvullende nota naar artikelen en rapporten in verband met de situatie in Afghanistan tot 28 oktober 2024 en waarin onder andere gewezen wordt op de aanhoudende schending van mensenrechten door de taliban, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen *Twitter*, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en in de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED, noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de-factomilitaire* troepen of de *de-factopolitiemacht* de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij AFF en 23 incidenten waarbij NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij AFF betrokken is en 22 incidenten waarbij NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (COI

Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 36).

In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul worden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kabul, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kabul in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende

actoren en de *de-factoregering*. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de-factoregering* aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kabul de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “*explosies/geweld op afstand*”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (*‘Explosive remnants’*) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “*gevechten*”, 33 als “*explosies/geweld op afstand*” en 105 als “*geweld tegen burgers*” (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de-factomilitaire* troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “*minstens*” 17 doden en “*tientallen*” gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zoals de door verzoeker opgeworpen religie zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Met de aanwezigheid van ISKP en andere buitenlandse terroristische groeperingen werd in het licht van voorgaande analyse rekening gehouden.

2.3.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing "*nietig*" te verklaren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS